

Dernæst gives der Skattecommissionerne i samme Paragraph et andet Middel, nemlig, at de uden videre kunne forhøje Indtægtsangivelserne, uden at de i mindste Maade behøve at skylde Regnskab derfor; naturligviis ville de med saa meget mere frelst Samvittighed kunne gjøre det, naar Vedkommende ikke vil svare paa de nødvendige Spørgsmaal, de foreslægger ham, for rigtigt at kunne vurdere hans Ansættelse. Men endelig hedder det i § 20, at der tilkommer Overtskattecommissionen en eventuel Bemyndigelse til at ansætte Forhør, baade over den Skattepligtige selv og Andre, for at faae fuldstændig Oplysning om hans oeconomicke Forsatning og Ansættelsens Rigtighed, og i § 21 er der givet Overtskattecommissionen et Middel, som upaatvivlelig i alle Tilfælde vil være tilstrækkeligt, idet den kan ansætte Skattebesøbet saa høit, som den vil, og den Skattepligtige kun kan frie sig ved at aflægge sin corporlige Ed. Jeg kommer nu til en af de Indvendinger, som jeg virkelig vil erklære for at angaae Principet for hele Lovens Anlæg; det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt, at Regjeringen strax træder virksom til ved den første Skatteansættelse, eller om den først skal gjøre dette paa et senere Stadium. Den ærede Rigsdagsmand har fundet, at det var en Mangel, at Skattecommissionen virkede aldeles uafhængig, at intet af Regjeringen tilforordnet Medlem var tilstede. Jeg vil i saa Henseende først bemærke, at selv om Regjeringen havde været overbevist om Usikkerheden af et af den valgt Medlems Tilstedeværelse i hine Commissioner, vilde det have været meget vanskeligt allerede paa Sagens nærværende Stadium at skaffe saadanne Organer tilstede for de 1090 Skattecommissioner, som Landcommunerne ville udfordre, uden derved at foranledige betydelige Omkostninger. Det er, troer jeg, allerede en Betragtning, som vil være tilstrækkelig retfærdiggjørende for at begynde — og vi ere jo kun i Begyndelsen af Indkomst-

staten — med at forsøge, om det ikke skulde være muligt ved Communerens Hjælp alene at see Sagen ordnet; men der maa endvidere herved tages i Betragtning, at, hvis Regjeringen ikke var sikker paa at kunne paa ethvert Sted, især faae en overmaade dygtig Mand til at forestaae det paagældende Hverv, men maatte lade sig nøie med en saadan Bistand, som den ordentligviis paa de 1090 forskellige Steder maatte kunne vente sig, saa vil den være meget bedre tjent med, at stole paa Communerens Hjælp.

Jeg kan ingenlunde troe, at det skulde vise sig, som af den ærede Taler er antydet, at Skattecommissionerne ved at bringe Ansættelserne ned skulde søge at overgaae hinanden i en lav og liberal Ansættelse; men, selv om dette skulde blive Tilfældet, saa viser det ikke Andet, end at det maaskee kunde blive nødvendigt ved den næste Revision af Loven paa en eller anden Maade at bøde derpaa; men jeg er endda ikke sikker paa, at dette nødvendighviis maatte see netop ved at tilforordne en Regjeringscommissionair for hver enkelt af de nu foreslaaede Skattecommissioner. Muligt man, naar Loven har bestaaet i nogen Tid her i Landet, da maatte komme til den Erfaring, at det var tilraadeligt at formindste Skattecommissionernes Antal, saaledes at man istedetfor at have en Skattecommission for hver Commune, kunde have en Underskattecommission for hver Jurisdiction; det er vel muligt, men for Diebliffet troer jeg, at de Fordringer, som Regjeringen ved Sagens Begyndelse maatte stille til Skattecommissionerne, vilde blive for store, naar deres Virksomhed udvidedes til en heel Jurisdiction. Jeg kan heller ikke være enig med den ærede Taler i, at det skulde være saa nødvendigt og saa uønskeligt rigtigt, at Regjeringen bør være tilstede og udøve sin Indflydelse allerede ved den første Skatteansættelse, og derimod opgive at have nogen Indflydelse paa de senere Stadier.